

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/2023-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou FARDOUS PARTNERS s. r. o., Hlavná 6, Šaľa, IČO 47 241 543, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Renáta Fardousová, proti postupu Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 8/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 8/2016 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Galanta **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 8/2016 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré jej **j e** Okresný súd Galanta **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Galanta **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **492,31 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 62/2023-20 zo 7. februára 2023 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 8/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Žalobou doručenu 13. októbra 2015 Okresnému súdu Bratislava III (sp. zn. 26 Cb 401/2015) sa sťažovateľka domáha proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], uloženia povinnosti odstrániť rozostavanú stavbu (chybne zrealizovanú), ktorú žalovaná stavala na pozemku sťažovateľky. Vec bola 16. júna 2016 postúpená okresnému súdu a bola jej pridelená sp. zn. 25Cb/8/2016.

3. Podaním z 28. októbra 2016 oznámila obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vstup do konania ako intervenient na strane žalovanej (jej subdodávateľ; ďalej len „intervenient“) s odôvodnením, že má právny záujem na výsledku konania, keďže je vlastníkom stavby, ktorej odstránenia sa domáha sťažovateľka v napadnutom konaní. Sťažovateľka následne doručila súdu návrh, aby vstup intervenienta do konania nepripustil. Okresný súd uznesením z 29. mája 2017 (právoplatným 17. júla 2017) návrhu na vyslovenie neprípustnosti vstupu intervenienta do konania nevyhoviel.

4. Na základe návrhu oboch sporových strán okresný súd na pojednávaní 5. marca 2018 uznesením napadnuté konanie na šesť mesiacov prerušil a uznesením z 15. októbra 2018 rozhodol, že v konaní pokračuje. Na pojednávaní konanom 18. februára 2019 žalovaná uznala uplatnený nárok sťažovateľky (v zmysle § 282 Civilného sporového poriadku) a žiadala vydať vo veci rozsudok pre uznanie s tým, že žalovaná predmetnú stavbu odstráni v lehote šiestich mesiacov. Okresný súd pojednávanie odročil na 25. marec 2019. Podaním doručeným okresnému súdu 14. marca 2019 intervenient predložil okresnému súdu vyjadrenie, v ktorom uviedol, že je vlastníkom rozostavanej stavby, keďže bol subdodávateľom žalovanej pri realizácii stavby na základe zmluvy o dielo (uzavretej medzi ním ako zhotoviteľom a žalovanou ako objednávateľom), v ktorej mal mať so žalovanou dohodnutú výhradu vlastníctva k stavbe, a teda nie je možné bez jeho súhlasu rozhodovať o odstránení stavby. Navrhol, aby okresný súd rozsudkom určil jeho vlastnícke právo k rozostavanej stavbe. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd nariadené pojednávanie zrušil a uznesením z 11. júna 2019 žalobu intervenienta na určenie vlastníckeho práva k rozostavanej stavbe vylúčil na samostatné konanie a napadnuté konanie prerušil do právoplatného skončenia konania vylúčeného na samostatné konanie (o určenie vlastníckeho práva k rozostavanej stavbe). Uznesenie napadli odvolaním obe sporové strany.

5. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 31 Cob 24/2020-380 z 31. marca 2021 zrušil uznesenie okresného súdu o prerušení konania s odôvodnením, že z rozhodnutia nielenže relevantný dôvod na prerušenie konania nevyplýva, ale pre absenciu akejkoľvek vecnej

argumentácie je nepreskúmateľné, a preto bude povinnosťou okresného súdu pokračovať v začatom konaní na základe žaloby sťažovateľky a vo veci po riadne vykonanom dokazovaní rozhodnúť. Intervenient podal 3. augusta 2021 opätovný návrh na prerušenie konania z rovnakého dôvodu a okresný súd uznesením z 5. augusta 2021 konanie opätovne prerušil do právoplatného skončenia konania vylúčeného na samostatné konanie (o určenie vlastníckeho práva k rozostavanej stavbe). Aj predmetné uznesenie bolo zrušené, a to uznesením krajského súdu č. k. 32 Cob 21/2022-484 z 30. novembra 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Podľa názoru sťažovateľky spor „*pripadol na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Galanta dňa 16.06.2016. Od tohto dátumu až do dňa podania tejto sťažnosti, čo je obdobie 6 a pol roka, nielenže súd spor nerozhodol, ale ani nevykonával procesné úkony smerujúce k jeho meritórnemu prejednaniu v primeranom čase. Súd naopak počas tohto obdobia vykonával neúčelné procesné úkony a procesné úkony, ktoré dobu vedenia sporu výrazne predlžovali.*“. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vymenovala pochybenia, ktoré podľa jej názoru spôsobili prieťahy v konaní, a v závere skonštatovala, že spor „*ani za dobu 6 a pol roka nebol prejednaný a meritórne rozhodnutý, napriek tomu, že ešte na pojednávaní dňa 18.02.2019 žalovaný uznal nárok uplatnený žalobcom, na základe čoho žalobca na tom istom pojednávaní navrhol rozhodnúť spor rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP – 9. pochybenie súdu (majúce za následok takmer 4 roky trvajúce prieťahy v konaní).*“.

7. Vzhľadom na pretrvávajúcu právnu neistotu, nemožnosť vysporiadať vzájomné vzťahy zo zhotovenia stavby, negatívny dopad na vlastníctvo a ďalšie právne a ekonomické záujmy sťažovateľky je podľa jej názoru dôvodné priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 12 000 eur.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

8. Ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti. Vo svojom podaní zo 6. marca 2023 okresný súd uviedol, že vo veci bol nariadený termín pojednávania na 13. apríl 2023. Napadnutému konaniu je potrebné pripísať istú mieru skutkovej zložitosti v súvislosti s nevyhnutnosťou vysporiadania sa s otázkou vlastníckeho práva k predmetnej stavbe a ustálením sporových strán. Napriek tomu, že okresný súd v konaní nerozhodol v merite veci, musel uskutočňovať niekoľko procesných úkonov. K celkovej dĺžke napadnutého konania prispeli aj strany podanými procesnými návrhmi, o ktorých súd rozhodoval v súlade s Civilným sporovým poriadkom, nemožno preto súdu pričítať nečinnosť v konaní a neodôvodnené prieťahy. K predĺženiu konania prispelo i odvolacie konanie, ktoré trvalo určitý čas, no bez toho, aby bola vec právoplatne skončená, keďže rozhodnutie okresného súdu bolo zrušené. Vo vzťahu k sťažovateľkou tvrdenej právnej neistote (bod 8 tohto odôvodnenia) okresný súd uviedol, že „*podľa výpisu z obchodného registra sťažovateľa, jediným spoločníkom a konateľom sťažovateľa je pán* ██████████

██████████. Podľa výpisu z obchodného registra je pán ██████████ zároveň predsedom predstavenstva žalovaného, a ako predseda predstavenstva žalovaného, samostatne zastupuje spoločnosť v celom rozsahu navonok voči tretím osobám. Vzhľadom na uvedené ako aj na postoj žalovaného na pojednávaní dňa 18.2.2019, na ktorom žalovaný súhlasil s odstránením stavby v lehote 6 mesiacov. Vzhľadom na uvedené nie je možné dospieť k záveru, že práve predmetné konanie znemožňuje sťažovateľovi užívať pozemok, disponovať s ním, výrazne obmedzuje jeho oprávnenia ako vlastníka pozemku, a negatívne nie je ovplyvnené ani jeho postavenia ako investora, ktorý má záujem po odstránení vadnej stavby, ktorá je predmetom sporu, a predmetné konanie nemá na sťažovateľa ani žiadne iné negatívne dopady uvádzané v ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na uvedené nemožno hovoriť ani o pretrvávajúcej právnej neistote a nemožnosti vysporiadať vzájomné vzťahy zo zhotovenia stavby.“. V závere vo vzťahu k procesnému postupu okresného súdu pri riešení návrhu na prerušenie konania poukázal na svoje zistenia a závery adresované sťažovateľke, a to v oznámení o vybavení sťažnosti z 22. apríla 2022 (vedenom pod sp. zn. SprS 7/2022). Z priloženej odpovede vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky predseda okresného súdu vyhodnotil ako dôvodnú, keďže aj z rozhodnutí súdu druhej inštancie je zrejmé, že na prerušenie konania, o ktorom súd rozhodoval opätovne, nebol dôvod, a teda takýto postup súdu je možné vyhodnotiť ako existenciu prietáhov v konaní. Za uvedené sa sťažovateľke ospravedlnil s tým, že vo veci nariadi dohľad a v pravidelných mesačných intervaloch bude sledovať postup zákonnej sudkyne v napadnutom konaní.

III.2. Replika sťažovateľky:

9. Vyjadrenie okresného súdu doručil ústavný súd sťažovateľke, ktorá sa k nemu ku dňu rozhodovania ústavného súdu nevyjadrila.

10. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 118/2019).

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá,

ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

13. Ústavný súd si pre účely rozhodnutia o ústavnej sťažnosti vyžiadal súdny spis, s ktorého obsahom sa podrobne oboznámil.

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom napadnutého konania je odstránenie stavby zriadenej žalovanou na pozemku sťažovateľky. Predmet sporu nevykazuje znaky zložitosti a patrí medzi štandardnú agendu všeobecných súdov.

15. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva, že pojednávanie nariadené na 25. september 2017 bolo odročené na neurčito, a to na žiadosť sťažovateľky na účely mimosúdnych rokovaní s tým, že výsledok oznámi súdu do mesiaca. Na urgenciu súdu sťažovateľka 8. novembra 2017 oznámila, že vzhľadom na komplikovanosť veci je predpoklad dovŕšenia mimosúdnych rokovaní až koncom roka 2017, preto požiadala o nenariadenie termínu ďalšieho pojednávania. Na žiadosť okresného súdu z 10. januára 2018 o podanie správy, či sťažovateľka trvá na podanej žalobe, sťažovateľka nereagovala a okresný súd 8. februára 2018 určil termín ďalšieho pojednávania na 5. marec 2018. Následne 21. februára 2018 sťažovateľka požiadala o odročenie pojednávania a navrhla konanie prerušiť (po doručení žiadosti o odročenie pojednávania aj zo strany žalovanej) z dôvodu mimosúdnych rokovaní medzi stranami sporu a predpokladu jeho mimosúdneho riešenia. Na pojednávaní uskutočnenom 5. marca 2018 okresný súd prijal uznesenie o prerušení konania na šesť mesiacov v zmysle § 163 ods. 1 Civilného sporového poriadku (právoplatné 26. marca 2018). Uvedené skutočnosti na strane strán sporu, teda aj sťažovateľky, nepochybne prispeli k predĺženiu trvania napadnutého konania a nemožno toto obdobie od septembra 2017 do októbra 2018 pričítať na ťarchu okresného súdu. Následne pred otvorením pojednávania 21. januára 2019 požiadala sťažovateľka o odročenie pojednávania z dôvodu ďalších mimosúdnych rokovaní a zároveň ospravedlnila nepredloženie zmluvy o dielo a odstúpenia od zmluvy (na ktoré bola súdom vyzvaná v decembri 2018) z dôvodu vlámania do jej kancelárie a odcudzenia určitých písomností (čo bolo hlásené aj polícii). Pojednávanie bolo odročené na 18. február 2019, na ktorom došlo k úprave žalobného petitu (na základe geometrického plánu).

16. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní. Vo svojej predchádzajúcej judikatúre ústavný súd už poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu, resp. orgánu verejnej moci (v danom prípade okresného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

17. Vychádzajúc z predloženého súdneho spisu, je možné konštatovať, že na priebeh napadnutého konania mal značný vplyv vstup intervenienta do konania, a to predovšetkým od momentu, keď okresný súd uznesením z 11. júna 2019 jeho žalobu o určenie vlastníckeho práva

k rozostavanej stavbe vylúčil na samostatné konanie a napadnuté konanie prerušil do právoplatného skončenia vylúčeného konania (body 3 až 5 tohto odôvodnenia). Od tohto momentu, teda od júna 2019 do decembra 2022, rozhodol okresný súd dvakrát o prerušení konania a obe jeho rozhodnutia boli krajským súdom zrušené. V prvom prípade krajský súd okresnému súdu vytkol, že rozhodnutie o prerušení konania nie je vecne správne, je nepreskúmateľné a jeho výrok nie je vykonateľný (nie je z neho možné zistiť, o určenie vlastníckeho práva k akej veci by malo ísť a tiež či toto konanie vôbec prebieha). V druhom zrušujúcom rozhodnutí krajský súd poukázal na skutočnosť, že okresný súd „je oprávnený a povinný už v tomto konaní prejudiciálne riešiť otázku vlastníctva žalovaného k neoprávnenej stavbe a po vykonaní dokazovania ju vyhodnotiť a následne pri rozhodovaní vo veci aj zohľadniť. Súdu prvej inštancie nič nebráni pokračovať v konaní vo veci samej vykonaním dokazovania s prihliadnutím aj ku skutočnosti, že ide o reštančnú vec (ako to správne namietajú žalobca a žalovaný). Pokiaľ teda súd prvej inštancie toto konanie o žalobe žalobcu v rozpore s vyššie uvedeným prerušil do skončenie konania vedeného na Okresnom súde Galanta vo veci sp. zn. 26Cb/15/2021, jeho rozhodnutie nebolo správnym a námietky žalobcu a žalovaného o nesprávnom procesnom postupe majúcom za následok znemožnenie stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva sporových strán na spravodlivý proces za dôvodné. Aj podľa názoru odvolacieho súdu totiž súd má k dispozícii všetky podklady pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcu v tomto konaní a zároveň koná so všetkými osobami, ktoré boli do právnych vzťahov súvisiacich so zhotovenou rozostavanou stavbou zainteresované, preto súd v tomto konaní môže posúdiť otázky vlastníckeho práva žalovaného k rozostavanej stavbe.“.

18. Neefektívnosť, resp. nesústreďenosť v postupe okresného súdu v napadnutom konaní potvrdzujú uvedené zrušujúce rozhodnutia odvolacieho súdu. Pre posúdenie predmetného konania je podľa názoru ústavného súdu podstatná skutočnosť, že v dôsledku opísaného postupu okresného súdu sa vec sťažovateľky po viac ako šiestich rokoch od postúpenia veci okresnému súdu (jún 2016) nachádza na začiatku. Od prvého rozhodnutia okresného súdu o prerušení konania (od júna 2019) bola posudzovaná len táto procesná otázka bez toho, aby došlo k meritórnemu prieskumu veci sťažovateľky. V okolnostiach danej veci musí ústavný súd zdôrazniť, že čas konania na inštančne nadriadenom súde v prípade zrušenia rozhodnutia z procesných dôvodov ide aj na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo. Podľa názoru ústavného súdu podiel okresného súdu na doterajšej dĺžke napadnutého konania je neprehliadnuteľný. Na druhej strane aj samotná sťažovateľka prispela k celkovej dĺžke konania, a to v období od septembra 2017 do októbra 2018, keď prebiehali mimosúdne rokovania so žalovanou a v rámci tohto obdobia okresný súd konanie na návrh strán sporu na šesť mesiacov aj prerušil.

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd nemohol považovať postup okresného súdu v napadnutom konaní za súladný so základným právom sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov alebo právom na prejednanie veci v primeranej lehote, preto vyslovil, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní (body 17 a 18 tohto odôvodnenia) došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

20. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

21. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie označeného základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.1. Primerané finančné zadosťučinenie:

22. Okrem vyslovenia porušenia svojich práv sa sťažovateľka domáhala od okresného súdu aj priznania finančného zadosťučinenia vo výške 12 000 eur.

23. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Vo veci sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, pričom ústavný súd pri jeho určení vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

24. Vzhľadom na konštatovanú neefektívnu, resp. nesústredenú činnosť okresného súdu v napadnutom konaní doplnil ústavný súd ochranu aj o finančné zadosťučinenie, limitujúc jeho výšku na 1 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu; návrhu na priznanie vyššej sumy nevyhovelo výrokom 5 nálezu). Pri rozhodovaní o spravodlivom finančnom zadosťučinení prihliadal aj na fakt, že otázka právnej neistoty sťažovateľky je s ohľadom na strany sporu a na to, kto v ich mene koná, diskutabilná (vyjadrenie okresného súdu v bode 8 tohto odôvodnenia).

V.

Trovy konania

25. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia.

26. V zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

27. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľke v rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky.

28. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2022 predstavuje sumu 193,83 eur a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) sumu 11,63 eur. Náhrada za dva úkony právnej služby ($2 \times 193,83$ eur) spolu s režijným paušálom ($2 \times 11,63$ eur) predstavuje sumu 410,92 eur, ktorú ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 82,18 eur, pretože právna zástupkyňa sťažovateľky je platiteľkou DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd teda stanovil náhradu trov konania v sume 493,10 eur. Vzhľadom na skutočnosť, že právna zástupkyňa sťažovateľky si uplatnila nárok na náhradu trov konania v nižšej sume, ústavný súd jej priznal ňou uplatnenú náhradu trov konania vo výške 492,31 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

30. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu